

İsmi Ersoy'dan, Soyunu Yunus'tan Alan ÂKİF EMRE

AMİNA SİLJAK

Bu yazı, Amina Siljak Jesenkovic'in Büyüyenay Yayınları'ndan çıkan Emin Daire'nin Sivri Köşeleri (2017, İstanbul) isimli kitabından alınmıştır. (Sayfa: 230-233).

Akif Emre'nin anısına...

O uzun günün saatlerini birbirinden ayıramıyorum. Hani, 5 Nisan 1992 ile 20 Kasım 1995 arasında süren günü. Onun ardından geçenleri de. Bir sis içinden resimler, hatlar gözüktüyor ancak. Hakan Albayrak mı aradı, onu da bilemiyorum. Evet, muhtemelen Hakan'dı... Hal-hatır, ev ehlini sorarak girizgâhdan sonra, ona özgü: 'Ablaların ablası, bak, çok ama çoook değerli bir ağabey oraya geliyor... Bir Bosna hikâyesini yazmak, çizmek, çekmek istiyor. Müslüman, tamam mı? Numaranı verdim, oraya gelince seni arayacak. Sen yardım et, tamam mı?' deyip bağırıp çağırma müsaade etmezdi. Doğru, cep telefonları henüz başlamamıştı, mailler de yoktu, evden aramış olsa gerek. Eh bağırıp çağırma nerden çıktı, der iseniz... Huyum işte, bir de Hakan'ın geniş çevresi var, anlarsınız. Çalışıyorum, mesai var, ev, çocuk... Arada bir de Hakan arıyor: bak abla bu çok önemli... Hatta, savaş sonrası bir İstanbul ziyaretim esnasında, henüz normal bir ortamda yürümeyi tekrar öğrendiğim zamanlarda, beni Yeni Şafak gazetesine götürmüş, illa ki oradaki arkadaşlarla tanıştırmak istiyordu. Tanışmasına tanıştım, fakat o zamandan bir isim, bir sima aklımda kalmadı. Hakan, tanıştın, diyor. Sakallı gözlüklü falan. Hakan be, etrafında herkes sakallı gözlüklü, ne bileyim. Neyse,

Hakan'ın yönlendirdiği, önemli, değerli, ağabey, dediği adam geliyor, tanışıyoruz, görüşüyoruz.

Adı neydi? Hah, şimdi hafızamda nasıl tutacağımı öğrendim. İsmi Ersoy'dan, soyadını Yunus'tan almış. Tercümanlık yapacak kimseye ihtiyacı var. Yüzünde bir hüznün. Sakalı üstündeki tebessüm gözlerindeki, dudaklarındaki, gözlükleri arkasındaki hüznü örtmüyor. Yaşadıklarımızdan, son savaş sırasında yaşadıklarımızdan hüznülmüş. Aliya belgeselini, savaş belgeselini çekmek istiyor. Bir de savaşımızı anlatan, başkanımızı anlatan bir çizgi roman. Üstünde iki beden büyük ceket. Yoksa ben mi öyle görüyordum. Hepimiz gençtik, zayıftık, cebimizde günümüzü geçirecek kadar para, ertesi gün Allah ne verirse, bir de anne-babalar bir şey eklerse, ne âlâ... Akademik kariyerimi yapmaya karar verdim, yüksek lisansa başladığımda savaş çıktı, şimdi tekrar başlamak

lazım, ama ilk önce bir yerde açılınsın... Yurt dışında yapmam mümkün, fakat evli barklı bir kadın için artık geç. Çocuk da var, kim baksın... Bölüme henüz eski kadrolar dönmedi, derslere girmesem bölüm de kürsümüz de söner. Bir de Hakan'ın yönlendirdikleri... Offf. Demek, bu da belgesel ve çizgi roman yapmak istiyor. Yaşadıklarımız unutulmasın diye. Geçmişe dikilip kalmak istemiyorum, o uzun günü bir an önce unutuvereyim gitsin.

Bu da devlet erkânıyla, ordu komutanlarıyla fotoğraflar çekip kayıplara karışmasın ya... Öyle gelenler de olmuş, yatırım yapma isteğiyle gelenler, hikâye, roman, yazı yazma isteğiyle gelenler. Fotoğraf çektikten sonra bunlardan bir ses çıkmazdı. Doğrusu, ben de soğan yemedim ki ağzım koksun, fakat birilerinin yanına getirip tanıştırdığım için

Ani vefat haberini duyduğumda, kendimden bir parçanın koptuğunu hissettim. Yunusça aşk dolu, sevgi dolu kalbi bu kadar hüzne dayanamamış. Ümmetin, insanlığın hüznüne. Peki ya gayri Müslim bir millet zulümlere maruz kalıp mağdur olsaydı bu kadar üzülür müydü, diye düşünüyorum. Olurdu, kesin. Hele de Müslüman elinden...

utaniyordum. Yani elçiye zeval olmazsa da milletin gözünde ben yandım. Bonus olarak da zaman kaybı.

Demek mütercim lazım. Kim yapсын? Bosnacası ve Türkçesi yeterli olanı bulmak na-mümkün şu an. Bosna'da bir Şarkiyat Bölümü, Türkçe'yi A olarak seçenlerin sayısı zaten az, bilenler ise yoğun. Yok, ben yapmam. Aklıma mesai arkadaşımın medrese arkadaşı İsmet geldi. Üniversite öğrenimini tamamlamaya gelmiş, Sancak kökenli, İstanbul doğumlu, medreseyi burada bitirmiş, İlahiyata başlamış, savaş sırasında evine gitmiş, şimdi tekrar burada. Pekâlâ, İsmet yapсын bu işi. Tanıştırdım. Hüzünlü adam burada birkaç gün kalmış, görüşmeler yapmış... Çok garip bir ikili: İsmet genç yaşına rağmen çok ciddi, yüzüne ne hüznün ne de mutluluk, ne durgunluk ne de heyecan, herhangi bir duygu yansımıyor. Akif'in ki hüznü. Kerbela'dan Bosna savaşına kadar tüm ümmet hüznlerini yüzüne biriktirmiş, bir tebessümle örtmeye çalışıyor. Bundan belgesel çıkar

mı? Bağırıp çağıran, çevik, gürültü yapandan bir iş çıkar, diye düşündüm. Bir de birçok gazeteci yazar çizer gelmiş, biz ne anlatsak yine de bildiklerini okuyorlar. Bakalım...

Ardından 'Aliya Sen Olmasaydın' belgeselinin danışmanlığını yapmış. Mustafa Kutlu ile birlikte. Metnini İsmail Kılıçarslan'ın yazdığı, Mehmet Fazıl Coşkun'un belgeseli. Birçok röportaj. Osmanlı şehirleri... Ve Bosna sevgisi.

Ardından kim Akif Emre'nin selamı ile geldi ise, misafir etmeye, yardımcı olmaya çalıştık. Referans büyük. Hatırı daha büyüktü. İki beden büyük ceketinden bile büyük.

Ne yazarsa yazsın, bir gözü Balkanlar'da, Bosna'da. Bir an zannedersin, artık bizi unutmuş, şimdi Endülüs'te, şimdi Afrika'da, Orta Asya'da... Yok, tekrar dönüyor. Bilgilerini güncellemiş, aynı hevesle, aynı ilgiyle konuya dönüyor. Bu veya şu millete öncelik vermiyormuş. Adaşı ve kabir komşusu gibi:

'Şark'ı baştan başa yıllarca dolaştım, gezdim
Hem de oldukça görürdüm.. kafa gezdirmezdim!
Bu Arapmış, bu Acemmiş, bu Tatarmış, demedim.
Müslüman unsurunun hepsini gördüm kendim'....
'Sarılıp sımsıkı dursaydın a miliyetine
'Arnavutluk' ne demek? Var mı şeriatte yeri?
Arabın Türke, Lazın Çerkeze, yahud Kürde
Acemin Çinliye rüchanı mı varmış? Nerde!
Müslümanlıkta anasır mı olurmuş? Ne gezer!
Fıkr-i kavmiyyeti tel'in ediyor Peygamber
En büyük düşmanıdır ruh-ı Nebi tefrikanın
Adı batsın onu İslâma sokan kaltabanın!'

Zamanımızda başka bir dille, başka bir ifade tarzıyla, belgeselleriyle, yazılarıyla söylüyordu Akif. Akif ağabey. Vefatından sonra ilk defa bu şekilde hitap ediyorum. Yoksa bey-hanım diye birbirimize hitap ediyorduk.

Vefatından sonra ağabey diyebilir miyim?

Hüzünlü tebessümle kalmış, cevap vermez bu sefer. Ben ise hissiyatımı yazıyorum. Ani vefat haberini duyduğumda, kendimden bir parçanın koptuğunu hissettim. Yunusça aşk dolu, sevgi dolu kalbi bu kadar hüzne dayanamamış. Ümmetin, insanlığın hüznüne. Peki ya gayri Müslim bir millet zulümlere maruz kalıp mağdur olsaydı bu kadar üzümlü müydü, diye düşünüyorum. Olurdu, kesin. Hele de Müslüman elinden... Onun adına düşünüyorum: Tezat bu, Müslüman olan zalim olmaz, barışta da, savaşta da. Olsa da kendini Müslüman tanımlayıp Müslümanlıktan uzak olur. Bu daha çok üzücü olurdu. Emre insanlık için hüzünlüymüş. Hüznünü yüzünden dışarıya bırakmamış. Kimsenin canını acıtmamak için. Kimsenin gönlünü kırmamak için. Yunusça. En son Riyad'da bir Marvel filmi yazısını yazdı. Kalbi dayanamamış olsa gerek.

Keşke biraz bağırp çağırsaydı, keşke ümmetin, milletin, insanlığın acısını daha az ve daha yüzeysel hissediyor olsaydı, diyorum.

Hakan, sana borçluyum. İyi bir insanla tanışmama vesile olduğun için. Müslüman, tamam mı? Şahid olduk. Seninle ise Hakan kardeşim, karşılıklı Karagöz Hacivat misali nice muhaverelere namzediz... İkimiz birbirimize bağırp çağırmaya devam ederiz. Bizden ciddi bir iş çıkmasa da. En azından eğlenceli olur.

Müslümanlar da mutlu son ancak öbür dünyada, ebediyette olur. Dünya hayatı hüzünle geçer. Tanık, sen mi söyledin, başkası mı, bilmem.

Gerçekmiş ♦♦

